

Hrádocký prameň

október 2014, číslo 6

Jeden rok je v živote človeka relatívnym pojmom. Pokiaľ je nám dopriate prežiť ho v pokoji, radostne – tak po jeho skončení, s miernou dávkou nostalgie, zvykneme povzdychnúť, že ubehol akosi prirýchlo. Keď nás však život zaťažuje váhou starostí a rôznych problémov, to povzdychnutie bude o čosi ťažšie a my skonstatujeme, že za sebou máme neuveriteľne ťažký a dlhý rok. Tú istú veličinu vnímame každý po svojom, vždy trochu ináč.

Za sebou máme aj prvý rok v spoločnosti Hrádockého prameňa. Už rok sa snažíme vstupovať do vašich životov a touto formou šíriť evanjelium. Verím, že ste si na toto naše dielko už stihli zvyknúť a našli ste si v ňom niečo, čo bolo adresné práve vám, čo sa vás dotklo, čo vás povzbudilo. Možno ste v ňom našli niekoľko zaujímavých informácií, ktoré vás zaujali. Veríme, že s Božou pomocou sa vám budeme môcť prihovárať i naďalej.

A ako Hrádocký prameň vlastne vzniká? Každé jedno číslo sa rodí postupne a dlhší čas. Základom je modlitba. Modlitba za to, aby Pán Boh viedol naše myšlienky, požehnal snahu šíriť zvesť evanjelia a svedectvá jeho ľudu. Nechceme totiž, aby sme vám do rúk vkladali len stránky s peknými obrázkami a zaujímavým textom, ale aby slová na papieri ožili a vo viere zasiahli svojich čitateľov. Až potom sa začíname zamýšľať nad konkrétnym obsahom a témami, ktoré by mohli byť pre vás zaujímavé a aktuálne.

Oslovujeme ľudí, ktorí by boli ochotní prispieť svojimi skúsenosťami svedectvami, tvoríme rozhovory. Nasleduje korekcia vzhľadu a pravopisu, vkladanie obrázkov, príprava pre tlač, samotná tlač, skladanie jednotlivých vytlačených strán a nakoniec distribúcia. Je to dlhý proces, ktorý treba dopredu premyslieť, no nakoniec je pre nás veľkým potešením, keď človek vidí, že myšlienky sa podarilo preniesť z hlavy na papier, že si našli svojho čitateľa, keď vidíme, že si Hrádocký prameň odnášate z kostola vo svojich rukách práve vy.

Pri tejto príležitosti sa chcem poďakovať každému, kto nám v tomto smere pomohol, poslal príspevok či už jednorazovo, alebo sa stal pravidelným spolupracovníkom. Ďakujem aj p. Šenšelovi, bez ktorého by náš občasník nebol prevedený do papierovej formy, ďakujem i našim mladým ľuďom, ktorí vždy boli ochotní pomôcť pri jeho skladaní. Hrádocký prameň vydávame vďaka dobrovoľníkom a tak, náš cirkevný zbor finančne nezaťažujeme ani jedným centom.

Je pre nás dôležité vedieť, čo vás zaujíma, čo by bolo vhodné vylepšiť. Stačí ma osloviť osobne, prípadne nechať svoj list v kostole, p.farárovi prípadne zaslať svoj príspevok e-mailom.

Ďakujem Pánu Bohu za požehnaný rok a vám, milí bratia a sestry, že Hrádocký prameň beriete do rúk a čítate.

S úctou a vďakou

Zuzana Karabínová

Rozhovor

V lete v roku 2009 prišla do nášho cirkevného zboru nová pani kapláňka Anička Belanji. Po jej odchode na materskú dovolenku, ju v Liptovskom Hrádku nahradil jej manžel Michal Belanji, ktorý je v súčasnosti našim námestným farárom.

Pred ich príchodom na Liptov sa do zboru, možno aj vplyvom striedania duchovných, vkrádala akási únava, no zároveň rástla túžba po tom, aby do nášho cirkevného zboru zavítal človek, s ktorým budeme môcť vnímať, že zbor skutočne žije a silnie. S príchodom manželov Belanjiovcov sme mohli pocítiť, že Pán Boh je blízko a počuje naše modlitby, ktoré sme Mu predkladali. Ďakujeme Mu za týchto vzácných ľudí, ktorí s Božou pomocou vedú náš cirkevný zbor a každým dňom prispievajú k jeho rozvoju. Vždy nás poteší, keď pani kapláňka, hoci je na materskej dovolenke, oživí náš zborový život Božím Slovom, piesňami, či prispeje k aktivitám pre deti, alebo keď pán farár hrá s deťmi futbal, rozpráva sa s mladými na schodoch pred kostolom, keď spieva v spevokole, alebo keď pracuje spolu s ostatnými na dokončení fary manuálne, aj oficiálne. Sú to na prvý pohľad detaily, ktoré sú však dôležité, možno nad rámec „farárskych povinností“ a my cez ne môžeme vidieť a cítiť ich vzťah k nášmu zboru. Mnohí ich vnímame cez kázne, či sviatosti, ako svoju duchovnú autoritu. Sú to však aj milí, citiaci ľudia, ktorých môžeme nazývať svojimi priateľmi; ľudia, na ktorých sa môžeme kedykoľvek s dôverou obrátiť, od ktorých sa môžeme mnohé naučiť.

Ako však oni vnímajú nás a život s nami, o tom sa skúsime porozprávať v nasledujúcich riadkoch.

Milá sestra kapláňka, milý brat farár, určite vás netreba zvlášť predstavovať. Ste našou dôležitou súčasťou už niekoľko rokov. Mnohí však nevedia odkiaľ pochádzate, kde sú vaše korene.

AB: Pochádzam z východného Slovenska z dedinky Sveržov, ktorá je neďaleko Bardejova. Moja mamka je zo Sveržova a tatko z Lukavice, čo je tiež dedinka blízko Bardejova. Takže moje korene sú čisto východniarske.

MB: Prvú polovicu svojho života som prežil v Pivnici, poľnohospodárskej dedinke, ktorá sa nachádza v severnej časti Srbska. Je to oblasť, kde bývajú dolnozemplí Slováci, takže som vychodil slovenskú základnú školu. Ďalších 10 rokov som prežil v Bratislave a posledných 5 na Liptove. Ani sa mi nezdá tak veľmi dôležité, odkiaľ pochádzame, ale kam ideme. Snažím sa každý deň kráčať za Kristom a neustále mať jasný cieľ pred očami.

Aká bola vaša cesta od štúdií do Liptovského Hrádku?

AB: Obidvaja s manželom sme boli ordinovaní za kňazov ECAV naraz v lete 2009. Takže našim prvým miestom farárskej služby je Liptov. Mne prideliť zbor Liptovská Porúbka. Modlili sme sa hneď po ukončení štúdia, aby nás Pán poslal tam, kde vie, že nás potrebuje a kde má pre nás pripravené miesto. Takže naše poslanie v tomto cirkevnom zbore vnímame ako Božie vedenie a súčasť Jeho prozreteľnosti.

MB: Po ukončení teologického štúdia sme mali ešte kaplánske skúšky.

Poobede nám oznámili, že sme ich úspešne urobili a do večera sme netrpezlivo očakávali na správu, kde nás zbor biskupov posielal. Neoficiálne sme sa dozvedeli, že bude Anička zborovou kapláňkou a ja seniorálnym kaplánom LOS. Priznávam, že som touto správou nebol nadšený. Bola to pre mňa veľká výzva. Musím povedať, že po prvom stretnutí so sestrou seniorkou Katarínou Hudákovou sa môj postoj úplne zmenil. Tešil som sa na službu v tomto krásnom kraji s dôverou, že ma Pán povedie a bude mi ukazovať kedy, kde a čo mám robiť, aby som bol Jeho dobrým a verným služobníkom.

Cítite sa tu doma, alebo je pre vás Liptov stále vzdialeným krajom?

AB: Myslím si, že sme sa pomaly udomácnili, aj keď priznávam, že to nebolo ľahké. Veľkou oporou nám boli a sú členovia zboru, ktorí nás s láskou prijali a sú nám oporou modlitebnou aj priateľskou.

MB: Ak smiem toto brať ako moju spoveď, tak poviem, že sa moje začiatky na Liptove spájajú s mnohými negatívnymi skúsenosťami, ktoré často prekríčili aj tie príjemné. Pre mňa bolo veľkým povzbudením, ako ma prijali bratia a sestry z L. Porúbky. V L. Hrádku som si stále hľadal svoje miesto, ktoré nebolo a asi ani nie je ľahké nájsť. Avšak mal som tú česť a privilegium sa tu zoznámiť s mnohými vzácnymi osobnosťami, ktorých svedectvo viery bolo pre mňa veľkým povzbudením a ich prijatie nesmiernym posilnením. Pán nám požehnal aj dve nádherné deti, ktoré sa nám tu narodili. Tie chvíle boli, sú a zostanú hlbokými studňami radosti, ku ktorým budem vždy rád prichádzať a spájať si ich s

naším prvým rodinným domovom.

Mali ste možnosť spoznať ľudí, zbor ako-taký, budovať vzťahy. Veľak vecí sa podarilo, ako po hmotnej, tak aj po duchovnej stránke, niečo sa vyvíja rýchlejšie, niečo pomalšie. Prežili ste nejakú situáciu, pri ktorej ste si mohli povedať, že cirkevný zbor v Liptovskom Hrádku je pre vás niečím výnimočný?

AB: Pre mňa osobne sú výnimoční ľudia, ktorým horí srdce pre Pána Ježiša a som vďačná, že takí sú aj v tomto cirkevnom zbore. Takže tento zbor je pre mňa výnimočný kvôli výnimočným ľuďom, mladým, stredne mladým, aj starším, ktorí chcú slúžiť Pánovi a zapájajú sa do aktivít modlitebne aj manuálne a sú nám veľkou pomocou.

MB: Myslím si, že je tento zbor vo viacerých oblastiach výnimočný a iste sa mi nepodarí vymenovať a opísať všetko. Vzácné je to, ako Pán Boh koná v ľuďoch a motivuje ich k službe. Je úžasné sledovať, koľko mladých ľudí, ktorí chodia na „mládež“, sa aktívne zapájajú do života zboru. Bolo a je nádherné vidieť to, ako sa Boží ľud zjednotil v zápase o ľudské duše v tomto meste. Je pre mňa veľkým povzbudením, že je ochota medzi veriaci aj ekumenicky spolupracovať a v iných cirkvách nevidieť svojich rivalov, ale svojich bratov a sestry.

Čo vám pri vašom povolaní (lepšie povedané poslaní) prináša najviac radosti?

AB: Ja sa teším vtedy, keď vidím že Pán skrze svojho Ducha svätého koná aj dnes a aj pri nás. Teším sa z každého zjaveného Božieho slova, ktoré páda do

úrodnej pôdy ľudského srdca. Teším sa zo svedectva iných, keď hovoria o Božom dotyku a Jeho konaní v ich životoch. Teším sa z vízií, ktoré nám Pán dáva a z každého slova podpory a povzbudenia od ľudí. A hlavne sa teším z toho, že môžeme byť súčasťou veľkolepého Božieho plánu záchrany a vyslobodenia, a že nás Boh povolal byť súčasťou Jeho rodiny a Božieho kráľovstva už tu na zemi.

MB: V tomto sme s Aničkou za jedno. K tomu, čo povedala Anička, by som ešte dodal, že sa teším Božiemu dielu, ktoré koná v ľuďoch a zmocňuje ich k zvestovaniu evanjelia a vydávaniu svedectva o Božom pôsobení.

V každom čase a na každom mieste, zborový život nevynímajúc, prídu chvíle radostné i problematické, preto prajem Aničke a Michalovi Belanjiovcom, aby ich Pán Boh viedol, upevňoval vo viere, aby v svojej službe boli vytrvalí a silní, nebáli sa prekážok, aby odmenou za ich snahu a vytrvalé modlitby bolo množstvo Božieho požehnania v osobnom i rodinnom živote a živý, Bohu odovzdaný cirkevný zbor, ktorého základom je živý Kristus a ktorého sú oni súčasťou. Ďakujeme Pánu Bohu, že ich poslal práve k nám ☺.

–zk–

Blahoželenie

v septembri tohto roka sa dožil svojho okrúhleho životného jubilea náš brat farár **Michal Belanji**. Pri tejto príležitosti mu chceme popriať všetko najlepšie, nech ho sám živý Kristus vedie celým jeho životom, ochraňuje, zachováva v pevnej viere, posilňuje a požehnáva.

Mešita

Počas niekoľkých letných dní, keď má človek pocit, že čas tečie tak trochu pomalšie – hľadá pár chvíľ, keď si môže trochu oddýchnuť. Možno len tak sám, s knihou v podkroví, možno so svojimi drahými na záhrade pod košatým stromom a možno objavovaním zatiaľ nepoznaných ciest. Tak, ako to zdravie a ostatné okolnosti práve dovoľia.

Na našich letných cestách – necestách nás zavialo ďaleko. Na Cyprus. Na ostrov uprostred Stredozemného mora. Krajina, ktorá mala okrem krásneho pobrežia, zakvitnutých lúk a šťavnatého ovocia v minulosti strategickú polohu z pohľadu obchodných ciest či vojenského ťaženia, preto sa o ňu viedli vždy mocenské boje, na ktoré doplávalo hlavne tamojšie obyvateľstvo. Raz bolo súčasťou Osmanskej ríše, inokedy ovládaná Rímom, Benátkami či Egyptom. Napokon aj ako súčasť britských kolónií. Zem ovplyvnená rôznymi kultúrami, náboženstvami. Človek si asi ťažko hľadal miesto pre seba- kto je a kam patrí. Nakoniec došlo k násilnému obsadeniu severného Cypru Turkami a rozdeleniu hlavného mesta Nikózie na dva štáty. Grécka, ktoré patrí do Európskej únie – na prvý pohľad závan domoviny, európskych štandardov, čistoty a hygieny – ale i tvrdej komercie v podobe značkových obchodov a sietí rýchleho občerstvenia (našťastie aj niekoľkých obchodíkov s typickými výrobkami, zastrčených v starých úzkych uličkách). Turecká časť má závan exotiky, orientu- sveta odlišného od toho nášho. Jednoduché, menej udržiavané uličky, ošarpané domy, usmiati ľudia, čo sa nikam neponáhľajú. Územie, ktoré násilne obsadili Turci pred 40-mi

rokmi, vybudovali svoj neoficiálny štát a zničili pôvodnú kultúru.

Stáli sme pred gotickou katedrálou, bohato zdobenou dobovými prvkami. Upútala na prvý pohľad. Mala však čosi zvláštne – prilepené dva minarety na svojich bočných lodiach. Nie sú tam žiadne informačné tabule ktorým by ste rozumeli a tak človek môže len hádať, či to bola pôvodne kresťanská alebo moslimská stavba – alebo nebodaj zvláštna zmes dvoch úplne odlišných náboženstiev. Nakoniec nám sprievodkyňa potvrdila naše dohady. Po Cypre chodil kedysi aj apoštol Pavel a hlásal Božie evanjelium. Neskôr tu zruční stavitelia postavili gotický kresťanský chrám, ktorý bol stánkom Božím. Presila islamského národa však katedrálu násilne obsadila, zmenila účel tejto veľkolepej stavby, zničila fresky, vyhodila oltár, všetko premaľovala na bielo a vložila svoje prvky, ktorým my ani presne nerozumieme... Dohnala ma tam čistá zvedavosť. Nikdy som v mešite nebola. Stála som ako turista, ktorý príde pozrieť napríklad drevený artikulárny kostol vo Svätom Kríži len preto, že je to európska rarita a nič duchovné sa v ňom nepohne... Vo mne sa však udialo niečo zvláštne. Stála som na ostrove uprostred mora, v moslimskej mešite a modlila sa k živému Bohu. Pýtala sa ho, čo sa stalo, kam Ho vyhnali a kde sídli teraz.. Vtedy som si uvedomila, že stavba, čo sa mala dotknúť nebies a slúžiť na oslavu Božej moci sa zrazu stala len zbytočnou hromadou skál.. Tá krehká pominuteľnosť.. Stačí málo, nájazd narušiteľa a ten dokonale „prebieli“ steny a vymaže Boha. Modlila som sa a myslela na náš cirkevný zbor. V tej chvíli mi nejakým zvláštnym spôsobom chýbal. Modlila som sa za to, aby Pán

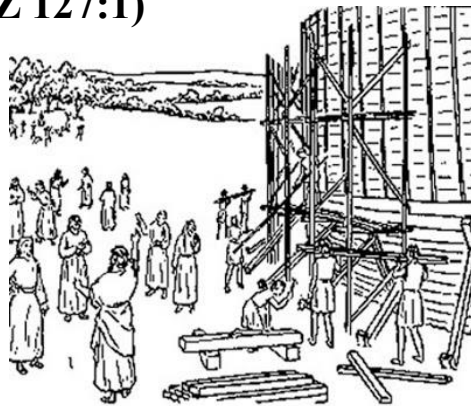
Boh požehnával naše snahy, aby aj náš kostol za ktorého dokončenie bojujeme, neostal len hromadou skál. Aby sme sa modlili aspoň toľko, koľko stavíme. Lebo keď nestavia Boh, darmo sa namáhajú stavitelia.. Aby jeho dokončenie nebolo cieľom našich plánov, ale aby bol prostriedkom, miestom kam zavíta živý Boh, aby sa v ňom mohol stretať ľud, starí i mladí, spoločenstvo, ktoré sa chce modliť, rásť, byť oddané, hoci príde aj chvíle, ktoré stoja veľa námahy a odhodlania. Spoločenstvo ktoré verí, že Pán je blízko. Amen
-zk-

Pod'akovanie

Otázkam dobudovania fary sa venujeme už dlhší čas. Aj teraz vám chceme priniesť pár informácií ohľadom tejto problematiky. Od začiatku roka vyzývame našich členov i svojich známych, organizácie a nadácie s cieľom prispieť na tento účel. Zbierka aj stavebné práce, aj keď nie sú navonok až tak viditeľné, pokračujú ďalej. Nechceme však len vyzývať k finančným príspevkom, ale chceme sa predovšetkým úprimne poďakovať všetkým tým, ktorí sa už zapojili. Naším členom, ktorých menovať by bol dlhý zoznam sme vďační a ich obete neberieme ako samozrejmosť, tiež rodinám, ktoré sú vzdialené hoci aj 300 km od Liptovského Hrádku a našli vôľu pomôcť. Chceme sa poďakovať našim bratom a sestrám z rímsko-katolíckej cirkvi v Liptovskom Hrádku, ktorí na tento účel prispeli hodnotou 300 €. Je to prejav jednoty v Kristu a ochoty pomáhať si ako bratia a sestry. Počas letných prázdnin, v podkroví nášho kostola fyzicky pracovali p. Matúška, p. Ilavský, p. Pavlík, p. farár Belanji, p. Plachtinský, ktorým ďakujeme za ich námahu. Zrealizovali sa priečky v suteréne -potrebné pre kotolňu a technické priestory. Na poschodí sa robili múrané i montované priečky, rozvody vody a kanalizácie, doplnili sa strešné okná, prebieha otepľovanie podkrovia. V najbližšom období je na pláne dokončenie stierok, doplnenie sadrokartónov na montované priečky. Každým dňom sa pomaly posúvame ďalej a veríme, že Pán Boh bude i naďalej stáť pri nás a požehná stavbu duchovného i kamenného chrámu. –zk-

Ak Hospodin nestavia dom, márne sa namáhajú stavitelia (Ž 127:1)

Cirkev Kristova je v Písme pripodobnená ku chrámu. Tento chrám, táto stavba stojí na uholnom kameni. Ten nesie a drží pohromade celú stavbu... *Ajhl'a, kladie na Sione uholný kameň, vyvolený, vzácny, a kto verí v Neho, nebude zahanbený.* (1 Petra 2:6)

Základný alebo uholný kameň cirkvi je pevne zviazaný so základom stavby, ktorý tvoria apoštoli a proroci. *..vybudovaný na základe apoštolov a prorokov, pričom uholným kameňom je sám Ježiš Kristus, na ktorom každé stavanie, (príslušne) pospájané, rastie v chrám svätý v Pánovi, a na ktorom aj vy budete v Duchu spolu zbudovaní v príbytok Boží.* (Efezským 2:20)

Budovať duchovnú alebo aj hmotnú stavbu nie je jednoduché. Platia tu princípy, podľa ktorých sa musí stavať.

Tieto Duchovné princípy platia aj v našom zbore. Je viac než symbolické, že okrem duchovnej stavby staviame aj stavbu z tehál a malty. Tieto dve stavby – duchovnú a hmotnú nie je možné od seba oddeliť. Ako keby bola jedna stavba odzrkadlením druhej, ako keby jedna stavba vypovedala o druhej

stavbe. Jedným zo základných princípov pri stavaní je, ako povedal Pán Ježiš:

Lebo keď niekto z vás chce stavať vežu, či si najprv nezasadne a nespočíta náklad, či má z čoho dostaviť? Aby sa mu potom, keď položil základ, a nemohol dostavať, nezačali všetci, ktorí to vidia, posmievať a hovoriť: Tento človek začal stavať, a nemohol dostaviť. (Lukáš 14:28)

V tomto podobenstve však vôbec nejde o stavbu z tehál a malty. Toto podobenstvo hovorí o nasledovaní Krista. Inými slovami, ak nemienime brať na seba kríž a tak nasledovať Krista, tak to ani neskušajme...Ak Ho nechceš celý svoj život hľadať, poslúchať, tak nechaj tak... Pretože potom celý tvoj život vyjde na posmech. Už v časoch Kristových bolo dosť nadšencov, ktorí chceli nasledovať Krista, ale pritom nemali dobre „spočítaný náklad“ a namiesto krásnej duchovnej stavby po nich ostalo len „torzo“, ktoré sa postupne rozpadlo. Niekedy ma udivuje to, že Pán Ježiš často ľudí akoby odhováral od toho, aby ho nasledovali. Hovoril o tom, že to nebude vždy ľahké a jednoduché a tiež, že je to najvážnejšie rozhodnutie, aké môže človek tu na zemi urobiť.

Ide o Božiu ponuku z Jeho strany. Ešte keď sme boli hriešnici, Boh sa rozhodol zachrániť hriešneho človeka, teba aj mňa. Dôvodom Jeho skutku záchrany je Jeho láska ku mne. Pán Boh to riskol a urobil všetko pre moju záchranu. Teraz čaká na moju odozvu. Je však potrebné dobre si „spočítať náklad“, pretože prídu aj ťažké chvíle, zvody, boj proti telu, nepriateľstvá často od tých najbližších

A nepriateľmi človeku budú vlastní domáci. (Matúš 10:36)

Pred takýmto rozhodnutím nasledovať Krista sme postavení všetci, ktorí navštevujeme tento cirkevný zbor. Všetci spolu vytvárame nejaké duchovné dielo. To dielo je presne také, akí ľudia ho tvoria. Okrem toho tá vnútorná, duchovná stavba odzrkadľuje aj tú vonkajšiu, hmotnú stavbu. Je to vonkajší odraz toho čo je vo vnútri. Preto aj naša dostavba fary a iných priestorov je presne taká akí sme my. Je to zrkadlo duchovného stavu. Sú to akoby spojené nádoby.

Ak máme spolu tvoriť duchovnú stavbu, tak jednotlivé stavebné prvky musia duchovne žiť:...*živé kamene budujte sa na duchovný dom... (1. Petra 2:5)* Každý, kto navštevuje tento zbor, má byť „živým kameňom“ spoločnej stavby. Živým znamená, že duchovne žije. Živý znamená tiež to, že prinášame život iným, ktorí duchovne nežijú. Aj v prírode platí zákon, že život môže vzniknúť len z iného života. Iba živé kamene môžu tvoriť živú stavbu, živý Boží chrám.

Hrozí nám veľké nebezpečie toho, že tá vonkajšia fyzická stavba úplne pohltí to duchovné. Hrozí nám nebezpečie že „pre stromy neuvidíme les“. Hrozí nám pokušenie sústrediť sa na to, čo je vidieť, čo sa dá ohmatať... Môže sa nám stať že sa sústredíme viac na stavbu z tehál a malty namiesto duchovnej stavby. Boží nepriateľ vie presne ako na nás. Dokáže nám podhodiť veci telesné namiesto duchovných, vie nás zamestnať vecami nepodstatnými namiesto zásadných a zariadi náš čas tak, aby sme ho investovali do pominuteľných vecí. Potrebujeme múdrosť z hora, ktorá nás ochráni pred nebezpečím zámeny

dôležitého za najdôležitejšie. Poučiť a inšpirovať sa môžeme knihou Nehemiáš, kde sa tak isto prelína duchovná stavba Izraela z hmotnou stavbou Jeruzalema a chrámu.

Pred nejakým časom som vyslovil modlitbu: „nech je naša vonkajšia stavba odrazom vnútorného stavu nášho zboru“... Dnes neviem, či to bola správna modlitba. Možno bolo treba sa viac modliť : „Bože, buď milostivý nám hriešnikom“...Očisti náš duchovný zrak a „osviet' oči vášho srdca(Ef 1:18)“. Jedno však viem... Boh čaká a chce urobiť najprv vnútornú zmenu na mne (na nás) a potom sa pohnú aj veci v materiálnej oblasti. Boh chce aby sme mali účasť na budovaní najprv „duchovného domu“. K tomu máme niekoľko príležitostí kde môžeme mať svoj podiel. Okrem nedeľných bohoslužieb je tu príležitosť na osobné budovanie každého z nás... Už malé deti môžu prichádzať do besiedky, dorastenci a mládež na svoje stretnutia, konfirmačná príprava, náboženstvo, muži na mužské stretávania, modlitebníci na stretnutie modlitebného spoločenstva, biblická hodina, spevokol, rodinné stretnutia atď. Tento zoznam nie je konečný a stále je možnosť ho ďalej dopĺňať. Aj tieto stretnutia sú také, akí ľudia ich navštevujú. Lenže tu to nekončí. Božia milosť je väčšia než naša nedokonalosť, pasivita, hriešnosť a horlivosť. Ide skôr o príležitosť než nejakú povinnosť. Príležitosť viac zažiť Jeho prítomnosť, viac poznať Písmo, viac spoznať „môjho blížneho“ a hlavne : *aby ste mohli so všetkými svätými vystihnúť, aká je to šírka a dĺžka, výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje všetko poznanie; aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou.(Ef 3:18)*

Sme v nebezpečenstve zámieny nepodstatných vecí za podstatné, vedľajších za hlavné, telesných za duchovné, prostriedok za cieľ, rám za obraz, formu za obsah...Takúto zámenu urobili farizeji, ktorí klamali samých seba, ktorí boli síce horliví, boli nábožní, boli aktívni, ale... *farizeji a zákonníci,... zmariť úmysel, ktorý mal Boh s nimi. (Lukáš 7:30)* Nikdy nepoznali Otca a pritom sa chválili že sú „deťmi Abrahámovými“, nespoznali Krista.

Zbudovať krásnu duchovnú stavbu sa nám všetkým môže podariť len vtedy, ak bude pre nás poznanie Krista, Jeho prítomnosti, Jeho dobroty, lásky nadovšetko. Nikdy nie je neskoro začať sa podieľať na „duchovnom budovaní“ aj nášho zboru. Potom odrazu všetko nadobudne iný zmysel, aj tá stavba z tehál a malty bude mať svoje opodstatnenie a bude slúžiť nám a našim blízkym na požehnanie. Potom sa naplní biblický verš: *Ajhl'a, stánok Boží s ľudmi; prebývať bude s nimi a oni budú Jeho ľudom a On, Boh, bude s nimi... Zjavenie 21:3)*

Ivan Plachtinský

Detský letný tábor

Aj keď už leto definitívne pominulo, oplatiť sa pripomenúť si ho v jednej dôležitej udalosti. Na sklonku letných prázdnin sa organizoval v našom cirkevnom zbore detský tábor. Nadviazal tak na minuloročnú úspešnú aktivitu. Nadšených dobrovoľníkov neodradilo ani zhoršené počasie, ale posilnení odhodlaním a pevní vo viere, že Pán Boh požehná aktivitu smerujúcu k duchovnému rastu detí, pustili sa do realizácie náročného týždňa s približne 35 deťmi. Veď Pán Boh túži po tom, aby sme k nemu privádzali deti. Správou z detského tábora prispela Ľubka Plachtinská, fotodokumentáciou Ady Kubovčík a Luky Karabín.

V dňoch od 18. – 22.8. 2014 sa v našom cirkevnom zbore znova organizoval detský tábor, ktorý sa tento rok niesol v téme Aký je Boh. Program pozostával s piesní, scénok, hier, biblického príbehu, kvízu, výtvarných aktivít a športových hier. Spolu s deťmi sme sa preniesli do sveta pátračov, ktorí každý deň odhalili jedno z Božích vlastností a pomocou biblickej lekcie mohli poznávať Božie princípy. Našou túžbou však je, aby to neostalo len pri

vedomostiach, ale aby aj vo svojom každodennom živote zažívali, aký Boh v skutočnosti je.

On je ten, ktorý nás vidí a počuje. On je ten, ktorý nás vyslobodzuje z hriechu. Pozná nás, je s nami skrze Ducha Svätého, reálne uzdravuje. On je náš pokoj. Touto cestou by sme sa chceli

poďakovať všetkým ochotným pracovníkom, ktorí darovali svoj čas, energiu, kreativitu a lásku deťom. Bez ich pomoci by tábor nemohol fungovať. V neposlednom rade chcem vzdať chválu Bohu za pomoc, za ochranu a za silu. Verím, že On má svoj plán aj s tými deťmi, veď práve maličkým patrí Kráľovstvo nebeské. Ľ.P.

Milé dievča, milý chlapec!

V jesennom vydaní Hrádockého prameňa čakajú na teba 2 úlohy. Pohodlne sa usad' a najskôr si prečítaj skutočný príbeh, ktorý je zapísaný v Evanjeliu Lukáša v 17. kapitole.

Pán Ježiš často chodil z jedného miesta na druhé, pritom stretával veľa ľudí. Jedného dňa stretol desiatich mužov chorých na malomocenstvo. Zákon prikazoval, že malomocní ľudia nesmú bývať blízko iných ľudí. Inak by mohli ostatných nakaziť.

Muži videli Pána Ježiša ísť po ceste. Nepriblížili sa k Nemu, lebo vedeli, čo zákon prikazoval. Veľmi si želali, aby ich Ježiš uzdravil.

Biblia hovorí, že zastali zďaleka a hlasno zakričali:

„Ježiši, Majstre, zmiluj sa nad nami!“ Keď ich videl, povedal im: „Chodte, ukážte sa kňazom!“ A keď išli, boli očistení. Rany boli preč!

Jeden z nich sa vrátil. Uvedomil si, že Pán pre neho urobil čosi úžasné. Mohol ísť ďalej s ostatnými. On sa rozhodol poďakovať. Padol na tvár Ježišovi k nohám a ďakoval Mu.

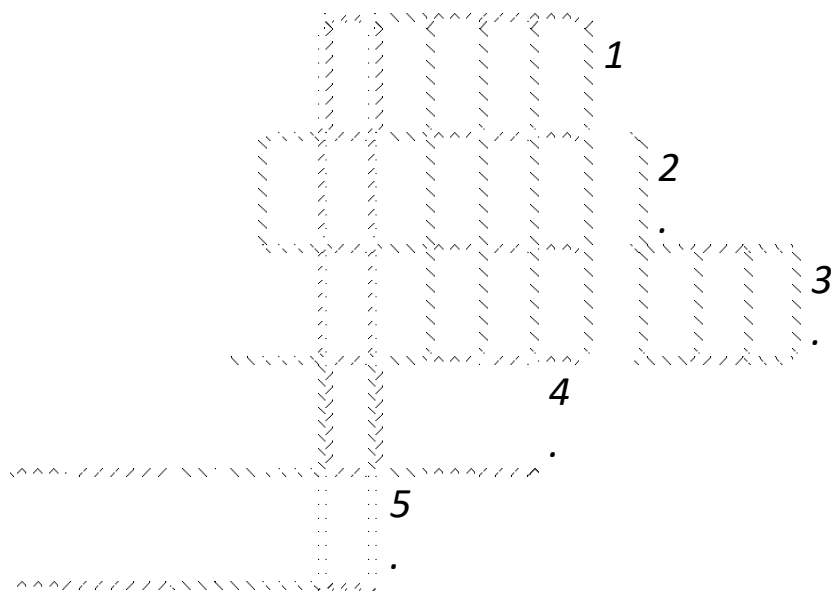
Ježiš sa opýtal: „Či neboli očistení desiaty? A kde sú deviaty?“

► 1. úloha: Krížovka

Odpovede na nasledujúce otázky napíš do krížovky.

Správnymi odpoveďami získaš v tajničke iný názov pre malomocenstvo.

1. Ktorý evanjelista zapísal príbeh o uzdravení malomocných mužov?
2. Koľkí muži boli chorí?
3. Čo sa rozhodol urobiť jeden z uzdravených?
4. Čo je malomocenstvo?
5. Ako sa volá rozhovor s Pánom Bohom?

► 2. úloha: Osemsmerovka

Podčiarknuté slová v príbehu nájdí v osemsmerovke.
Potom zvyšnými písmenkami doplň:

— — — — — **Pánu Bohu** — — — **robí šťastnými!**

I	Í	N	C	O	M	O	L	A	M
B	L	I	V	A	R	D	Z	U	Ď
I	P	A	Y	N	A	R	Ž	A	I
B	K	R	L	O	Z	O	V	L	P
L	A	N	E	E	V	Á	Š	I	Á
I	K	D	E	Č	Ž	I	K	E	N
A	Z	Ď	A	L	E	K	A	O	N
M	A	J	S	T	R	E	Á	S	N

Pán Boh nám dáva veľa darov – rodinu, priateľov, zdravie, jedlo, oblečenie, prírodu, ...

Poďakoval, poďakovala si dnes DARCOVI všetkých dobrých darov?

Poďakoval, poďakovala si rodičom za ich lásku, starostlivosť?

Neodkladaj to na zajtra!

Pripravila Monika Gabčová

Redakčné okienko

Ešte raz sa chceme poďakovať všetkým spolupracovníkom, ktorí svojou mierou prispeli k činnosti a rozvoju nášho cirkevného zboru. Keďže počas detského tábora vzniklo veľa pekných fotografií, prinášame vám ich ešte zopár.

Hrádocký prameň sa vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovská Porúbka, Dcérocirkev Liptovský Hrádok. Náklad 200 ks.
Na príprave tohto čísla sa podieľali: L.Plachtinská, I.Plachtinský, A.Belanji, M.Belanji, A.Kubovčík, L.Karabín, M.Gabčová, Z.Karabínová, I.Šenšel

